

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șapte

Narațiunea profetică: de la Ieroboam la Iosia și restaurarea cărărilor străvechi

Jeff Pippenger
2024-02-29

În 1844, protestanții din Statele Unite s-au retras din mișcarea millerită și și-au asumat poziția profetică de fiică a Babilonului, așa cum este prefigurată de Ieroboam, care a instituit un sistem contrafăcut de închinare atunci când cele zece seminții nordice ale sale s-au despărțit de împărăția de sud a lui Iuda. Cei doi vișei de aur ai lui Ieroboam, unul în cetatea Betel (însemnând „casa lui Dumnezeu”/Biserica), iar celălalt în Dan (însemnând judecată/Statul), prefigurau sistemul fals de Biserică și Stat care prefigurează Statele Unite. Toate elementele sistemului contrafăcut de biserică și stat al lui Ieroboam au fost modelate după însăși aceeași structură prezentată în răzvrătirea lui Aaron. Astfel, sistemul contrafăcut de închinare al lui Ieroboam era o imagine a sistemului contrafăcut de închinare al lui Aaron.

Sistemul contrafăcut al lui Ieroboam a reprezentat sistemul de închinare pe care protestantismul l-a susținut atunci când s-a despărțit de mișcarea primului înger și a devenit o fiică, sau o imagine a fiarei romane a papalității. Chiar la întemeierea sistemului contrafăcut al lui Ieroboam, un profet din Iuda i-a înfruntat altarul și sistemul fals de închinare. În 1844, chiar la începutul rolului protestantismului apostat de a institui un sistem de închinare reprezentat ca fiica Romei, milleritiții, prin credință, au intrat în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc și au recunoscut Sabatul, reprezentând astfel o muștrare profetică adresată fiicelor Romei, care au ales să continue păzirea semnului autorității Romei — închinarea de duminică.

Profetul din Iuda care l-a înfruntat pe Ieroboam a rostit, chiar atunci și acolo, o profeție.

Și a strigat împotriva altarului prin cuvântul Domnului și a zis: „Altarele, altarule, așa vorbește Domnul: Iată, se va naște un fiu casei lui David, Iosia pe nume; și pe tine va jertfi pe preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, iar oase de oameni vor fi arse pe tine.” Și în aceeași zi a dat un semn, zicând: „Acesta este semnul pe care l-a rostit Domnul: Iată, altarul se va despica, iar cenușa care este pe el se va vărsa.” 1 Împărați 13:2, 3.

Ubutumwa bw'ubuhanuzi bwari bukubiyemo ugusubiramo incuro ebyiri kw'ijambo “urutambiro.” Ugusubiramo ijambo cyangwa interuro mu buhanuzi kugaragaza ikimenyetso cy'ubutumwa bw'umumarayika wa kabiri, bityo bikerekana umwaka wa 1844, igihe umumarayika wa kabiri yageraga kandi Ubupotesitanti bukagwa, bukaba umukobwa wa Babuloni. Muri icyo gihe nyene umuhanuzi yatanze ikimenyetso, nk'uko Abamilerite mu 1844 bamenye ikimenyetso cy'Isabato. Nk'uko Yerobowamu yabangamiye umuhanuzi mu mirongo ikurikiraho, ukuboko kwe kwarahindutse ikirema, bityo bikerekeza ku kimenyetso cya Babuloni gishyirwaho ku gahato haba mu ruhanga cyangwa ku kuboko, kandi iyo umuntu yakakiriye mu buryo bw'umwuka kimumugaza iteka ryose.

În scopul acestui studiu, avem în vedere profeția pe care a rostit-o profetul, identificând că „un copil se va naște casei lui David, Iosia pe nume; și pe tine va jertfi pe preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, și oase omenești vor fi arse pe tine.” Iosia înseamnă „temelia lui Dumnezeu” și reprezintă temeliile adventismului care au fost zidite chiar în istoria preînchipuită de inaugurarea de către Ieroboam a sistemului său fals de închinare. Asupra sistemului fals de închinare instituit de Ieroboam, Iosia avea să-i pedepsească pe preoții care conduceau în închinarea contrafăcută.

Umuhanuzi ntiyumviye itegeko ry'Uwiteka ryo kutagarukira inzira yari yanyuzemo ubwo yajyaga mu iyimikwa rya Yerobowamu, kandi ryo kutarya no kutanywa i Beteli. Igihe yariye ibyokurya by'umuhanuzi w'ibinyoma w'i Beteli, yashyizweho nk'ikimenyetso cy'urupfu rwari kuzazanirwa abari kuzahitamo, nyuma ya 1844, gusubira no kurya inyigisho n'uburyo bw'ibinyoma bwo guhanura bw'Abaporotesitanti b'abahakanyi, nk'uko bigaragazwa n'ubwigomeke bwo mu 1863. Igitanda cy'urupfu cy'abigometse mu 1863, cyari kuzaba ari na cyo gitanda cy'urupfu cy'umuhanuzi w'ibinyoma w'i Beteli. Igitanda cy'urupfu cy'Abaporotesitanti b'abahakanyi cyari amateka yo kuva ku wa 11 Kanama 1840 kugeza mu 1844, ubwo bo, ari bo bari barigeze kuba ubwoko bwatoranyijwe bw'Imana, basigwaga inyuma, maze bakaba abakobwa ba Roma. Igitanda cy'urupfu cy'Abadiventisime b'i Lawodikiya na cyo kizaba hagati y'itariki marayika ukomeye yamanukiyeho ku wa 11 Nzeri 2001, nk'uko yari yabigenje mu 1840, n'isaha y'umutingito ukomeye, ushushanya itegeko ryo ku cyumweru rigiye kuza vuba.

La 11 septembrie 2001 a început sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar îngerul a început să treacă prin Ierusalim, punând un semn pe fruntea aceluia care suspină și strigă din pricina urâciunilor săvârșite în țară (Statele Unite) și în biserică (adventismul laodicean). La 11 septembrie 2001, păcatele părinților, reprezentate prin cele patru urâciuni din Ezechiel, au devenit adevăruri de probă prezente în procesul de sigilare care a început atunci.

Ikigeragezo cyo mu 1863 cyarebanaga n'imfatiro z'umutwe w'Abamillerite nk'uko zashushanywaga n'"ibihe birindwi" byo mu Balewi makumyabiri na batandatu, byari byarananzwe mu 1863. icyo kigeragezo cyarebanaga no kwemera cyangwa kutemera kugaruka ku nzira za kera za Yeremiya kugira ngo haboneke uburuhukiro bw'imvura y'itumba. Ikigeragezo cyo mu 1888 cyari ubutumwa bw'itorero ry'i Lawodikiya nk'uko bwazanwe n'Abakuru Jones na Waggoner, kandi bwari na bwo butumwa bwo gutsindishirizwa no kwizera.

În anul 1856, solia către Laodicea a ajuns pentru prima dată în mișcarea milleriților și a venit împreună cu lumina sporită a „celor șapte vremi”, însă atât experiența reprezentată prin lecurile din solia către Laodicea, cât și solia istoriei profetice au fost respinse în 1863. Experiența era reprezentată de vedenia (mareh) a „arătării”, iar vedenia (chazon) a „istoriei profetice” a fost de asemenea respinsă. Ambele vedenii își găsiseră împlinirea la 22 octombrie 1844, iar nouăsprezece ani mai târziu au fost amândouă respinse, căci Isus identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul.

La 11 septembrie 2001, testul răzvrătirilor din 1863 și 1888 a devenit din nou un adevăr de probă, căci amândouă erau legate de vechile cărări ale lui Ieremia. La acea dată a sosit mesajul ploii târzii și a sosit, de asemenea, testul din 1919, căci în 1919 a fost prezentată falsă evanghelie a unui Hristos lipsit de orice relevanță profetică, ca un mesaj contrafăcut de „pace și siguranță”. Când

îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât la 11 septembrie 2001, versetele unu până la trei s-au împlinit, iar versetele unu până la trei reprezintă mesajul „primei voci”.

„Acum vine cuvântul că eu aş fi declarat că New Yorkul urmează să fie măturat de un val uriaş? Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam marile clădiri care se înălţau acolo, etaj după etaj: «Ce scene teribile vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.» Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertisment cu privire la ceea ce vine asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce vine asupra New Yorkului, decât că ştiu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin răsturnarea şi prăbuşirea aduse de puterea lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, ştiu că nimicirea este în lume. Un cuvânt de la Domnul, o singură atingere a puterii Sale măreţe, şi aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina.” Review and Herald, 5 iulie 1906.

Odată cu venirea îngerului din Apocalipsa optsprezece, ploaia târzie a început să stropească, iar „dezbateră profetică” reprezentată în Habacuc capitolul doi a început. Dezbateră privea două metodologii de înţelegere a profeţiei biblice şi o solie falsă şi una adevărată a ploii târzii. Dezbateră se încheie atunci când soseşte „a doua voce” din Apocalipsa optsprezece şi identifică începutul judecăţii executive a lui Dumnezeu asupra Babilonului modern şi cheamă din Babilon celelalte oi ale lui Dumnezeu. Venirea celei de-a doua voci marchează sfârşitul istoriei sigilării celor o sută patruzeci şi patru de mii, care este reprezentată de a patra urâciune, ce, la rândul ei, reprezintă a patra şi ultima generaţie a adventismului laodicean, închinându-se soarelui, la legea duminicală care stă să vină.

Patul de moarte al protestantismului apostat, dintre coborârea îngerului şi uşa închisă din 1844, a prefigurat patul de moarte al adventismului laodicean dintre coborârea îngerului şi uşa închisă a legii duminicale care va veni curând. Profetul din Iuda a fost îngropat în acelaşi mormânt cu profetul mincinos din Betel, iar când împăratul Iosia şi-a început reforma, a stat înaintea chiar acelui mormânt. Reforma împăratului Iosia, al cărui nume reprezintă „temeliile lui Dumnezeu”, a început atunci când Dumnezeu a început să-Şi conducă poporul din zilele de pe urmă înapoi la temelii, la 11 septembrie 2001. Reforma lui începuse atunci când a fost reluată lucrarea de restaurare a templului.

Şi s-a întâmplat, în al optsprezecelea an al împăratului Iosia, că împăratul l-a trimis pe Şafan, fiul lui Aţalia, fiul lui Meşulam, logofătul, la casa Domnului, zicând: Suie-te la Hilchia, marele preot, ca să socotească argintul care a fost adus în casa Domnului, pe care păzitorii uşii l-au strâns de la popor; şi să-l dea în mâna celor ce fac lucrarea, care au supravegherea casei Domnului; şi aceştia să-l dea celor ce fac lucrarea care este în casa Domnului, ca să dregă spărturile casei: tâmplarilor, zidarilor şi cioplitorilor de piatră, şi pentru a cumpăra lemn şi piatră cioplită spre dregerea casei. Totuşi, nu li s-a cerut socoteală pentru banii care le fuseseră daţi în mână, pentru că lucrau cu credincioşie. Şi Hilchia, marele preot, i-a zis lui Şafan, logofătul: Am găsit cartea legii în casa Domnului. Şi Hilchia i-a dat cartea lui Şafan, iar el a citit-o. Şi Şafan, logofătul, a venit la împărat şi a adus din nou răspuns împăratului şi a zis: Slujitorii tăi au adunat banii care s-au găsit în casă şi i-au dat în mâna celor ce fac lucrarea, care

au supraveghearea casei Domnului. Apoi Șafan, logofătul, i-a făcut cunoscut împăratului, zicând: Preotul Hilchia mi-a dat o carte. Și Șafan a citit-o înaintea împăratului. Și s-a întâmplat că, atunci când împăratul a auzit cuvintele cărții legii, și-a sfâșiat hainele. Atunci împăratul a poruncit preotului Hilchia, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Acbor, fiul lui Micaia, lui Șafan, logofătul, și lui Asaia, un slujitor al împăratului, zicând: Mergeți, întrebați pe Domnul pentru mine și pentru popor, și pentru tot Iuda, cu privire la cuvintele acestei cărți care s-a găsit; căci mare este mânia Domnului, care s-a aprins împotriva noastră, fiindcă părinții noștri n-au ascultat de cuvintele acestei cărți, ca să facă potrivit cu tot ceea ce este scris despre noi. 2 Împărați 22:3–13.

Proorocirea că avea să se nască un copil numit Iosia identifică data de 11 septembrie 2001, când îngerul cel puternic S-a coborât și a condus poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la vechile cărări. Acea coborâre fusese prefigurată prin coborârea aceluiași înger la 11 august 1840. Ambele coborâri au marcat o împlinire a unei profeții despre islam. Figura istorică al cărei nume este asociat cu identificarea dinainte și cu publicarea dinainte a împlinirii profeției de timp despre islam, aflată în Apocalipsa capitolul nouă, versetul cincisprezece, a fost Iosia.

În ambele coborâri ale îngerului din Apocalipsa, capitolul zece sau optsprezece, este marcat numele „Iosia”. Iosia Litch a prezentat solia despre Islam, care s-a împlinit la 11 august 1840, iar la 11 septembrie 2001 s-a împlinit, în adventismul laodicean, profeția despre nașterea unui copil numit Iosia, care fusese expusă de profetul neascultător în istoria lui Ieroboam, când îngerul Și-a condus poporul zilelor de pe urmă înapoi la istoria de temelie, unde confruntarea dintre profetul neascultător și Ieroboam își întâlnise împlinirea. Mărturia biblică a identificat o prezicere despre un Iosia care urma să vină, iar când istoria prefigurată de profetul neascultător s-a repetat în 1844, prezicerea lui cu privire la nume a fost așezată încă o dată în narațiunea profetică.

La 11 septembrie 2001, Leul din seminția lui Iuda a condus poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la cărările cele vechi ale lui Ieremia, care reprezentau cei patruzeci și șase de ani în care Solul legământului ridicase un templu la care să vină deodată la 22 octombrie 1844. Iosia descoperise blestemul lui Moise când a inițiat lucrarea de reparare a templului. Lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii este prezentată de Isaia ca o lucrare de restaurare.

Și ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica din nou pustiirile de odinioară și vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Isaia 61:4.

Lucrarea lui Iosia de reparare și restaurare a templului este lucrarea pe care Isaia o identifică drept fiind împlinită de poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, căci toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit. Acea lucrare a fost, de asemenea, prefigurată de cei care au ieșit din Babilon pe vremea lui Ezra.

Căci am fost robi; totuși Dumnezeul nostru nu ne-a părăsit în robia noastră, ci Și-a întins mila peste noi înaintea împăraților Persiei, ca să ne dea o înviore, să ridice Casa Dumnezeului nostru, să-i repare dărâmăturile și să ne dea un zid în Iuda și în Ierusalim. Ezra 9:9.

Lucrarea desfășurată de Ezra a fost împlinită după ce ei au ieșit din Babilon și ea reprezintă lucrarea de restaurare a templului pe care o făcea Iosia, lucrarea identificată de Isaia ca aparținând

poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, și a început la 11 septembrie 2001. În Apocalipsa, Ioan identifică de asemenea această lucrare.

De stem die ik uit de hemel gehoord had, sprak opnieuw tot mij en zei: Ga heen, neem het boekje dat geopend is in de hand van de engel die op de zee en op de aarde staat. En ik ging naar de engel toe en zei tot hem: Geef mij het boekje. En hij zei tot mij: Neem het en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. En hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren voor vele volken en naties en talen en koningen. En mij werd een riet gegeven, aan een staf gelijk; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel van God, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, erbuiten, en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. En Ik zal macht geven aan Mijn twee getuigen, en zij zullen profeteren duizend tweehonderd zestig dagen, bekleed met zakken. Openbaring 10:8–11:3.

În acest pasaj, Ioan îi reprezintă pe milleriți, care mâncaseră solia ce se afla în mâna îngerului atunci când El a coborât la 11 august 1840, dar care suferiseră și amara dezamăgire din 22 octombrie 1844. Stând în punctul amarei dezamăgiri din 1844, lui Ioan i s-a spus că el, ca simbol al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, trebuie să repete experiența reprezentată de perioada 1840–1844, indicând astfel înainte către 11 septembrie 2001 și până la apropiata lege duminicală. I s-a spus: „Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, și neamuri, și limbi, și împărați”, reprezentând faptul că întreaga lume este luminată atunci când îngerul coboară în Apocalipsa optsprezece, când istoria din capitolul zece al Apocalipsei se repetă — „linie peste linie”.

În legătură cu identificarea istoriei care urma să fie repetată atunci când poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă avea să profetească din nou, lui Ioan i s-a spus să „se ridice și să măsoare” Templul lui Dumnezeu. „Măsurarea” sa a fost identificată în mod precis, căci el fusese așezat în anul 1844, unde pântecul i-a fost făcut amar prin dezamăgirea din 22 octombrie. I s-a spus să măsoare Templul, dar să lase deoparte curtea, despre care i s-a spus că reprezenta vremea neamurilor, când ele aveau să calce în picioare curtea timp de o mie două sute șazeci de ani. Cei o mie două sute șazeci de ani s-au încheiat în 1798. Ioan trebuia să înceapă măsurarea sa în 1798 și să lase deoparte cei o mie două sute șazeci de ani anteriori, în care Templul spiritual și Ierusalimul spiritual fuseseră călcate în picioare. El se afla la momentul dezamăgirii din 1844, astfel că, de la 1798 la 1844, sunt patruzeci și șase de ani. Acei patruzeci și șase de ani reprezintă Templul.

Khi Giảng, tức dân sự của Đức Chúa Trời trong thời kỳ cuối cùng, sẽ phải nói tiên tri lần nữa, như họ đã làm từ năm 1840 đến năm 1844, thì họ sẽ bắt đầu khi thiên sứ ngự xuống vào lúc một lời tiên tri về Hội giáo được ứng nghiệm. Công việc nói tiên tri lần nữa của họ sẽ đòi hỏi một công việc đo đền thờ, và công việc ấy sẽ tượng trưng cho một sự tra xét các “đường lối xưa”, tức là lịch sử được tượng trưng bởi “đền thờ”, đã bắt đầu vào kỳ cuối cùng năm 1798 và chấm dứt với sự thất vọng lớn lao năm 1844. Khi họ bắt đầu công việc tra xét các đường lối xưa của Giê-rê-mi, tức “đền thờ bốn mươi sáu năm” của Giảng, thì sự rửa sạch của Môi-se được tìm thấy trong đồng đồ nát rải khắp đền

thò, và lòi tiên đoán về Giô-si-a sẽ đến đã được ứng nghiệm. Công việc của Giô-si-a cũng lại được Ê-sai xác định như sau:

Cei ce vor ieși din tine vor zidi iarăși dărâmurile de odinioară; vei ridica temeliile multor generații; și vei fi numit: Dregătorul spărturii, Cel ce drege drumurile și face țara locuibilă.
Isaia 58:12.

Ljudul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuia să restaureze „căile de locuit”, care sunt „cărările vechi” ale lui Ieremia. Ei trebuiau să reclădească vechile dărâmături, așa cum împlineau lucrătorii din istoriile lui Iosia și Ezra. Ei trebuiau să folosească metodologia „poruncă peste poruncă”, căci nu aveau doar să „ridice” istoria fundamentală a adventismului, reprezentată de templul celor patruzeci și șase de ani, ci, făcând aceasta, aveau să „ridice temeliile multor generații”. Ei trebuiau să recunoască faptul că fiecare mișcare de reformă reprezintă o lucrare de temelie, că „poruncă peste poruncă” identifică temeliile zilelor de pe urmă din perioada 1798–1844. Ei trebuiau să repare „spărtura”, iar spărtura reprezintă ruptura inițială dintr-un vas sau dintr-un zid care deschide calea pentru un dezastru și mai mare. „Spărtura” care trebuia reparată era răzvrătirea din 1863.

Când Iosia a sosit la 11 septembrie 2001, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă s-a întors la vechile cărări ale lui Ieremia și a început să măsoare istoria millerită. Ei au descoperit „spărtura”. Au identificat adevărul nestematelor din visul lui Miller, pe măsură ce zideau „vechile dărâmături”. Au descoperit „cele șapte vremi”, așa cum făcuse și Iosia, și au restaurat adevărul din Leviticul douăzeci și șase, ridicând astfel „pustiirile de mai înainte”. Când au restaurat „prima” și „ultima” pustiire din Leviticul douăzeci și șase, au recunoscut apoi că una s-a încheiat în 1798, iar cealaltă în 1844. Astfel, lucrarea lor de ridicare a pustiirilor de mai înainte a fost chiar „toiagul” care i-a fost dat lui Ioan și care i-a îngăduit să măsoare templul.

Leul din seminția lui Iuda Și-a călăuzit poporul înapoi la cărările cele vechi, pentru ca ei să poată găsi solia ploii târzii, iar solia ploii târzii este solia Islamului din al treilea vai. Când, în cele din urmă, au descoperit cele două table sacre ale lui Habacuc, așa cum sunt reprezentate prin hărțile pionierilor din 1843 și 1850, au văzut că temelia includea „cele trei vaiuri” din Apocalipsa capitolul opt și că al doilea vai se încheiase în istoria fundamentală în care fusese ridicat templul millerit. Atunci au recunoscut că înțelegerea regulii întregii aplicări a profețiilor fusese așezată mai înainte de Leul din seminția lui Iuda, pentru ca, atunci când se întorceau la cărările cele vechi ale lui Ieremia, să poată recunoaște „odihna și înviarea”, care este solia ploii târzii a celui de-al treilea vai, identificată și întemeiată prin cei doi martori ai primului și celui de-al doilea vai.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Vrăjmașul caută să abată mintea fraților și surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor care să poată sta în picioare în aceste zile de pe urmă. Sofismele lui sunt menite să îndepărteze mințile de la primejdiile și îndatoririle ceasului de față. Ei socotesc drept nimic lumina pe care Hristos a venit din cer s-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele care stau chiar înaintea noastră nu sunt de o însemnătate suficientă pentru a li se acorda o atenție deosebită. Ei fac fără putere adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui

Dumnezeu de experiența lui din trecut, dându-i în schimb o știință mincinoasă.

„Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.” Ieremia 6:16.

„Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile care au fost puse la începutul lucrării noastre prin studiul plin de rugăciune al Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai tare decât aceea care a fost pusă. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât aceea care a fost pusă.”

„În trecut, mulți s-au apucat să clădească o credință nouă, să statornicească principii noi. Dar cât timp a rămas în picioare zidirea lor? Curând a căzut, căci nu era întemeiată pe Stâncă.”

„Oare primii ucenici n-au trebuit să se confrunte cu spusele oamenilor? N-au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, zicând: «Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă»? 1 Corinteni 3:11.

„Așadar, trebuie să păstrăm până la sfârșit neclintit începutul încrederii noastre. Cuvinte de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoțându-l din lume, punct cu punct, în lumina clară a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Testimonies, volumul 8, 296, 297.